

af Regeringen og Landstinget vare op-
tagne i Forslaget, og som ikke blot i og for
sig maa anses gavnlige og hensigtsmæssige,
men tillige ere af ikke ringe Betydning for
en rationel Ordning af den foreliggende Sag.

Dette gælder saaledes saavel Bestem-
melsen i § 3 om, at Sagtretten ved Bort-
fæstning af Bøndergods for Livstid altid
skal følge Brugsretten, som Bestemmelsen i
§ 4 om, at Bortforpagtning af Sagtretten
kun kan ske enten for Bestiddelsetid eller for
5 Aar. Her maa Udvalget holde paa den
gennem en lang Narreffe bestaaende Ret.
Endvidere gælder det anførte Bestemmelserne
i Forslagets § 13, hvor Folketinget har ind-
skrænket sig til at give et Paabud om, at
Krybshtten paa Opfordring skal aflevere
sine Sagtredskaber, opgive Navn og Bopæl
samt straks forsøje sig bort fra Sagtdistriktet,
medens det ganske har opgivet den Ret til
at anholde Krybshtten og fratage ham Sags-
retsvistter m. m., som hjemles ved Forordn.
af 20de Maj 1840 §§ 33 og 34. Udvalget
fer ingen Grund til at fravige disse endnu
gældende Regler, da disse have en ganske
anden effektiv Karakter i Henseende til at
hemme Krybshtteriet, end den af Folketinget
foreslaaede Bestemmelse, som derhos har den
Mangel, at den ikke siger noget om, hvor-
ledes der skal forholdes, hvis paagældende
Krybshttte ikke godvillig vil efterkomme Op-
fordringen til at aflevere sine Sagtredskaber
og opgive sit Navn og Bopæl, eller hvis
han nægter at forsøje sig bort fra Sags-
distriktet.

Med Hensyn til Bestemmelsen i For-
slagets § 7 om, at Brugeren, der for at
skaffe sig Fred for Kron-, Daa- og Raa-
vildt selv fælder saadant Vildt, ikke skal be-
høve at aflevere dette, men skal kunne nøjes
med at underrette den jagtberettigede om, at
det er fældet, og i Tilfælde af, at denne ikke
lader det hente inden en vis Frist, da har
Ret til at beholde det, formener Udvalget,
at der mulig kan være nogen Føje til at
gaa ind paa ikke at paalægge Brugeren i

det nævnte Tilfælde at aflevere det fældede
Vildt til den jagtberettigede eller dennes
Repræsentant i Sognet, idet der herved
vil paaføres ham ikke blot Tidsspilde og
Ulejlighed, men ogsaa, hvor det drejer
sig om større Vildt, Udgifter til dettes
Transport, og det dog maa erkendes, at
det ene maa tilskrives den jagtberettigedes
Forsømmelse af sin Forpligtelse til at skaffe
Brugeren Fred for Vildtet, at dette er blevet
fældet. Men om man saaledes end vil kunne
slutte sig til Bestemmelsen, for saa vidt den
gaar ud paa at fritage Brugeren for at af-
levere Vildtet og blot paalægge ham at give
den jagtberettigede Underretning om det
passerede, finder man dog ikke Anledning
til at lade Brugeren beholde Vildtet, hvis
den jagtberettigede ikke afhenter det inden
en rimelig Frist, idet dette ikke blot vilde
stride mod almindelige Retsgrundsætninger,
men sikkert ogsaa vilde føre til alvorlige
Misbrug. Under Hensyn til, at den jagt-
berettigedes Undladelser af at afhente Vildtet
vil kunne betragtes som en Renunciation paa
samme, og at det her omhandlede Forhold
vistnok kun sjældent vil komme til at fore-
ligge i det praktiske Liv, har man troet at
kunne foreslaa, at Vildtet i det nævnte Til-
fælde bør tilfalde de fattiges Klasse i Sognet.
Det er en Selvfølge, at Brugeren bør op-
bevare Vildtet paa hensigtsmæssig Maade,
og ikke ved at lade det ligge paa Marken
udsætte det for at fordærves eller bort-
komme.

Med Hensyn til de i Regeringsudkastet
foreslaaede, af Landstinget tiltraadte, nye
Bestemmelser har Udvalget, som ovenfor
bemærket, for at imødekomme Folketinget,
opgivet Indførelse af Sagtregu samt For-
budet mod Søn- og Helligdagsjagt, mod
Nattejagt samt mod, at Fattiglemmer udøve
Sagt. Derimod har man ikke anset det
rigtigt helt at opgive Forbudet mod, at
Børn under 16 Aar udøve Sagt, men da
Forbudet væsentlig var motiveret ved Hen-
synet til, at Sagt, udøvet af saadanne pur